

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 1 marca 1958 r.

Nr 13

TRESC:

Poz.:

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

- 80 — nr 26 z dnia 28 stycznia 1958 r. w sprawie określenia właściwości Ministra Handlu Wewnętrznego w zakresie ustalania cen na niektóre artykuły i usługi. 117

ZARZĄDZENIA:

- 81 — Ministra Zdrowia z dnia 22 stycznia 1958 r. w sprawie sposobu wystawiania recept przez lekarzy 117
82 — Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 8 lutego 1958 r. w sprawie bilansowania i zbytu oraz przewozów kruszywa naturalnego 118

OBWIESZCZENIE

- 83 — Polskiego Komitetu Normalizacyjnego z dnia 1 lutego 1958 r. w sprawie ogłoszenia ustanowionych przez Polski Komitet Normalizacyjny norm państwowych 120

80

UCHWAŁA Nr 26 RADY MINISTRÓW

z dnia 28 stycznia 1958 r.

w sprawie określenia właściwości Ministra Handlu Wewnętrznego w zakresie ustalania cen na niektóre artykuły i usługi.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Minister Handlu Wewnętrznego ustala:

- 1) ceny detaliczne artykułów produkowanych we własnym zakresie lub systemem nakładczym przez państwowe przedsiębiorstwa handlowe podległe lub nadzorowane przez Ministra Handlu Wewnętrznego w ramach norm i stawek stosowanych w produkcji,
- 2) wynagrodzenia za dodatkowe usługi handlowe, świadczone klientom przez państwowe przedsiębiorstwa handlowe i przemysłu gastronomicznego, podległe lub nadzorowane przez Ministra Handlu Wewnętrznego.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się do ustalania cen na artykuły przetwórstwa mięsnego i garmazeryjnego opartego na surowcu mięsnym oraz produkcji piekarniczej.

§ 3. Minister Handlu Wewnętrznego może wynikające z § 1 uprawnienia przekazać podległym lub nadzorowanym państwowym przedsiębiorstwom albo organom handlu wojewódzkich rad narodowych i rad narodowych miast wyłączonych z województw.

§ 4. W sprawach określonych w § 1 nie stosuje się przepisów uchwały nr 406 Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1953 r. w sprawie właściwości organów do ustalania niektórych cen, opłat i stawek taryfowych oraz w sprawie zasad i trybu składania wniosków o ustalenie cen, opłat i stawek taryfowych oraz określenia wytycznych do ich ustalenia (Monitor Polski Nr A-57, poz. 722 z późniejszymi zmianami).

§ 5. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

81

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 22 stycznia 1958 r.

w sprawie sposobu wystawiania recept przez lekarzy.

Na podstawie art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1950 r. o zawodzie lekarza (Dz. U. Nr 50, poz. 458) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Recepta wystawiona przez lekarza powinna zawierać:

- 1) nazwisko, imię i adres lekarza oraz wyrazy „lekarz” bądź „dr medycyny”, wykonane drukiem lub odbite stemplem,

- 2) nazwisko i imię chorego,
- 3) adres chorego, jeżeli przepisany lek zawiera środek odurzający, z wyjątkiem kodeiny, dioniny, parakodiny, acetylodwuhydrokodeiny oraz ich soli i mieszanin, albo jeżeli chory ma prawo bezpłatnie otrzymać lek z apteki otwartej,
- 4) wiek chorego, jeżeli lek jest przepisany dla dziecka poniżej 10 lat i zawiera w swym składzie środek bardzo

silnie działający, środek silnie działający lub środek odurzający,

- 5) nazwę i ilość leku gotowego bądź surowców farmaceutycznych, które mają być użyte do sporządzania leku recepturowego, a — w miarę potrzeby — postać, w jakiej lek ma być wydany,
- 6) sposób użycia,
- 7) datę wystawienia recepty,
- 8) podpis lekarza.

2. Dopuszcza się następujące odstępstwa od zasad określonych w ust. 1:

- 1) jeżeli recepta jest wystawiona na blankiecie zakładu społecznego służby zdrowia, można nie zamieszczać adresu lekarza,
- 2) jeżeli przepisany w receptce lek nie zawiera w swym składzie środka bardzo silnie działającego, środka silnie działającego lub środka odurzającego, sposób użycia można zastąpić wyrazem „wiadomo”, a jeżeli chodzi o lek pojedynczy odpowiadający tym warunkom — sposobu użycia można nie zamieszczać,
- 3) jeżeli przepisany w receptce lek jest przeznaczony do stosowania przez lekarza przy wykonywaniu zawodu, w receptce — zamiast danych określonych w ust. 1 pkt 2 i 6 należy zamieścić wyrazy „do stosowania we własnej praktyce”.

§ 2. 1. Recepta na mleko w proszku powinna zawierać:

- 1) dane określone w § 1 ust. 1 pkt 1, 5, 7 i 8,
- 2) imię i nazwisko, datę urodzenia lub wiek oraz adres dziecka,
- 3) rozpoznanie, jeżeli mleko jest przeznaczone dla dziecka chorego.

2. Przepis § 1 ust. 2 pkt 1 stosuje się odpowiednio.

§ 3. 1. Lekarz może — z zastrzeżeniami zawartymi w ust. 2, 3 i 4 — zamieścić w receptce polecenie dla apteki:

- 1) powtórnego wydania leku na podstawie sygnatury przez zamieszczenie wyrazu „powtórzyć”, określając równocześnie, ile razy lek ma być powtórnie wydany,
- 2) wydanie leku poza zwykłą kolejnością przez zamieszczenie wyrazów „wydać natychmiast”.

2. Jeżeli lek zawiera w swym składzie środek bardzo silnie działający, środek silnie działający lub środek odurzający grupy II (kodeina, dionina, parakodina, acetylodwuhydrokodeina, ich sole i mieszaniny) polecenie „powtórzyć” wolno zamieścić jedynie przy równoczesnym podaniu, w jakim okresie czasu powtórzenie ma nastąpić.

3. Nie wolno zamieszczać polecenia „powtórzyć”, jeżeli lek zawiera w swym składzie:

- 1) środek odurzający — z wyjątkiem kodeiny, dioniny, parakodiny, acetylodwuhydrokodeiny, ich soli i mieszanin,
- 2) środek bardzo silnie działający bądź środek silnie działający, a przepisana dawka (dzienna bądź jednorazowa)

przekracza maksymalną dawkę (dzienną lub jednorazową).

4. Polecenie „wydać natychmiast” wolno zamieszczać jedynie wówczas, gdy ze względu na stan zdrowia chorego konieczne jest natychmiastowe zastosowanie leku.

§ 4. 1. W receptce wolno przepisać lek zawierający w swym składzie środek odurzający jedynie w postaci i w dawkach przeznaczonych do użycia leczniczego oraz pod warunkiem, że ogólna ilość środka odurzającego nie przekracza 10-krotnej najwyższej dawki jednorazowej.

2. Nie wolno wystawiać recept na środki odurzające grupy Ic (opium do palenia, haszysz, heroina, cetobemidon, ich sole i mieszaniny).

§ 5. 1. Recepta powinna być napisana czytelnie atramentem, ołówkiem kopiowym, stemplem bądź piśmem maszynowym. Poprawki powinny być omówione i podpisane przez lekarza.

2. Nazwy środków farmaceutycznych powinny być podane w receptce w brzmieniu ustalonym w urzędowym spisie leków bądź innym obowiązującym wykazie — z tym jednak, że jeżeli chodzi o leki złożone z kilku surowców farmaceutycznych wymienionych w tych wykazach wolno podawać nazwy ogólnie przyjęte.

3. Nie wolno skracać nazw środków farmaceutycznych w sposób umożliwiający ich wieloznaczne odczytanie.

4. Polecenia dla apteki (§§ 3 i 6) mogą być podane w języku łacińskim.

§ 6. Ilość surowców farmaceutycznych, przeznaczonych do sporządzania leku recepturowego, należy w receptce podawać wagowo, w systemie metrycznym, z tym jednak, że ilość surowca farmaceutycznego:

- 1) płynnego — wolno podawać w kroplach,
- 2) będącego środkiem obojętnym, a przeznaczonego dla nadania lekowi odpowiedniej postaci — wolno oznaczyć wyrazami „ilość odpowiednia”.

§ 7. Na receptce dotyczącej leku zawierającego w swym składzie środek bardzo silnie działający, silnie działający lub środek odurzający lekarz jest obowiązany:

- 1) jeżeli przepisana dawka jednorazowa przekracza jednorazową dawkę maksymalną — obok przepisanej dawki postawić wykrzyknik, powtórzyć tę ilość słownie oraz zamieścić swój podpis,
- 2) jeżeli przepisana dawka dzienna przekracza maksymalną dawkę dzienną — obok sposobu użycia postawić wykrzyknik oraz zamieścić swój podpis.

§ 8. Traci moc zarządzenie Ministra Zdrowia z dnia 4 października 1951 r. w sprawie sposobu wystawiania recept przez lekarzy (Monitor Polski z 1951 r. Nr A-90, poz. 1243 oraz z 1953 r. Nr A-99, poz. 1367).

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia: R. Barański

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 8 lutego 1958 r.

w sprawie bilansowania i zbytu oraz przewozów kruszywa naturalnego.

Na podstawie art. 3 dekretu z dnia 23 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244), § 4 ust. 1 uchwały nr 269 Rady Ministrów

z dnia 29 lipca 1957 r. w sprawie usprawnienia gospodarki kruszywem naturalnym (Monitor Polski Nr 68 poz. 412) i § 1 zarządzenia nr 253 Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 listopada 1957 r. w sprawie przekazania Ministrowi Bu-